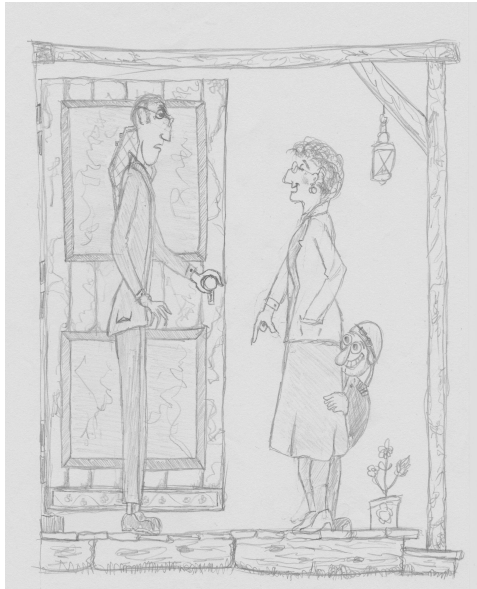

Het Pretpark

HET PRETPARK

MAIKEL ROUWENDAL

“Het Pretpark”

Tekst en illustraties: Maikel Rouwendal
ISBN 9789402131604

Druk: Brave New Books
Omslagontwerp: Maikel Rouwendal

Uitgegeven: Maart 2015
Genre: Fantasy / humoristische thriller

DEFINITIES:

ATTRACTIEPARK:

at-trac-tie-park

/atraksipark/

Zelfstandig naamwoord; het.

Definitie: pretpark.

ATTRACTIE:

at-trac-tie

/atraksi/

Zelfstandig naamwoord; de (v).

(1568) ontleend aan Frans: attraction (bekoring).

Definitie: mogelijkheid tot vermaak, bijvoorbeeld een bezienswaardigheid of voorstelling.

PRETPARK:

pret-park

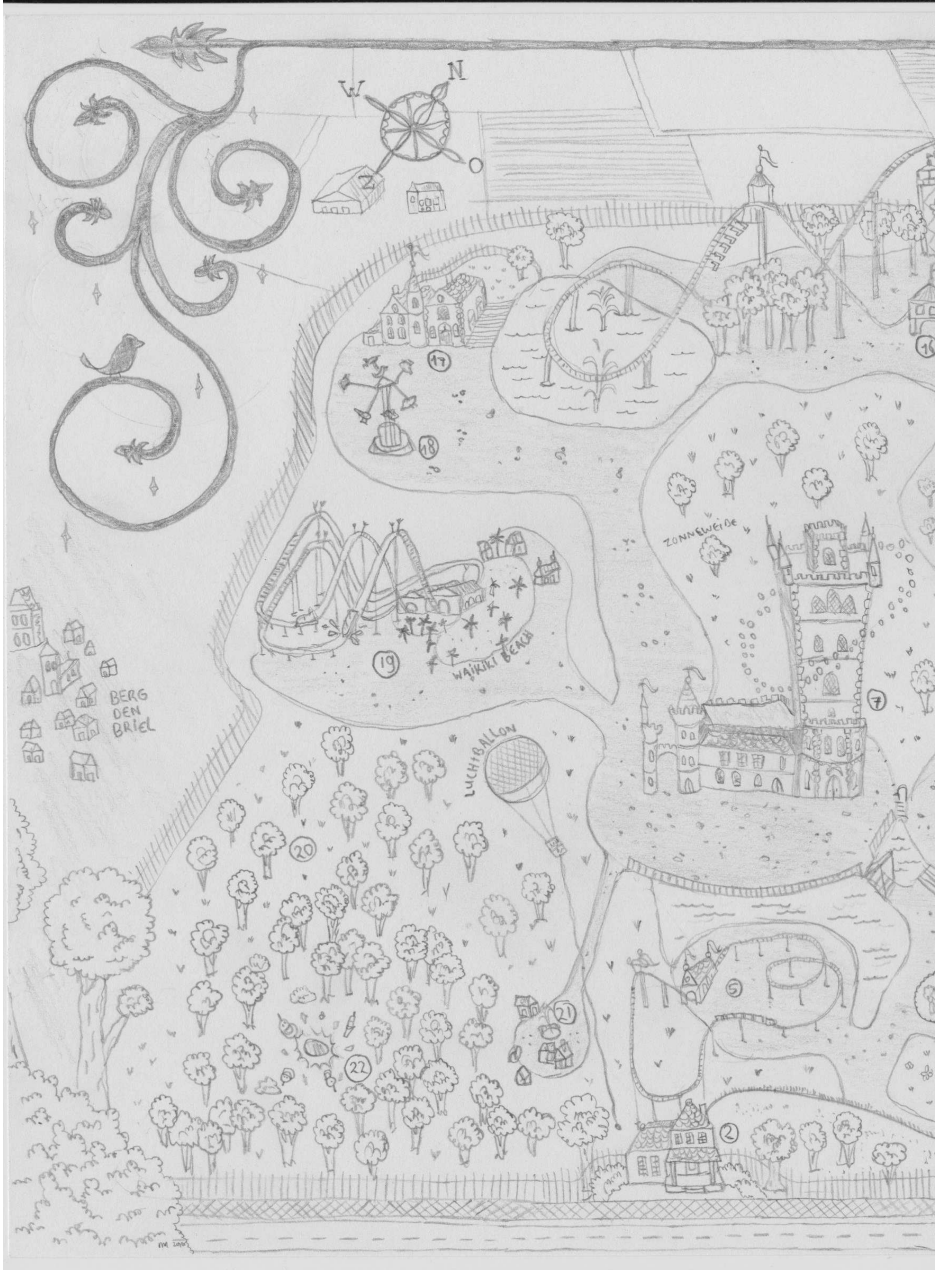
zelfstandig naamwoord; het.

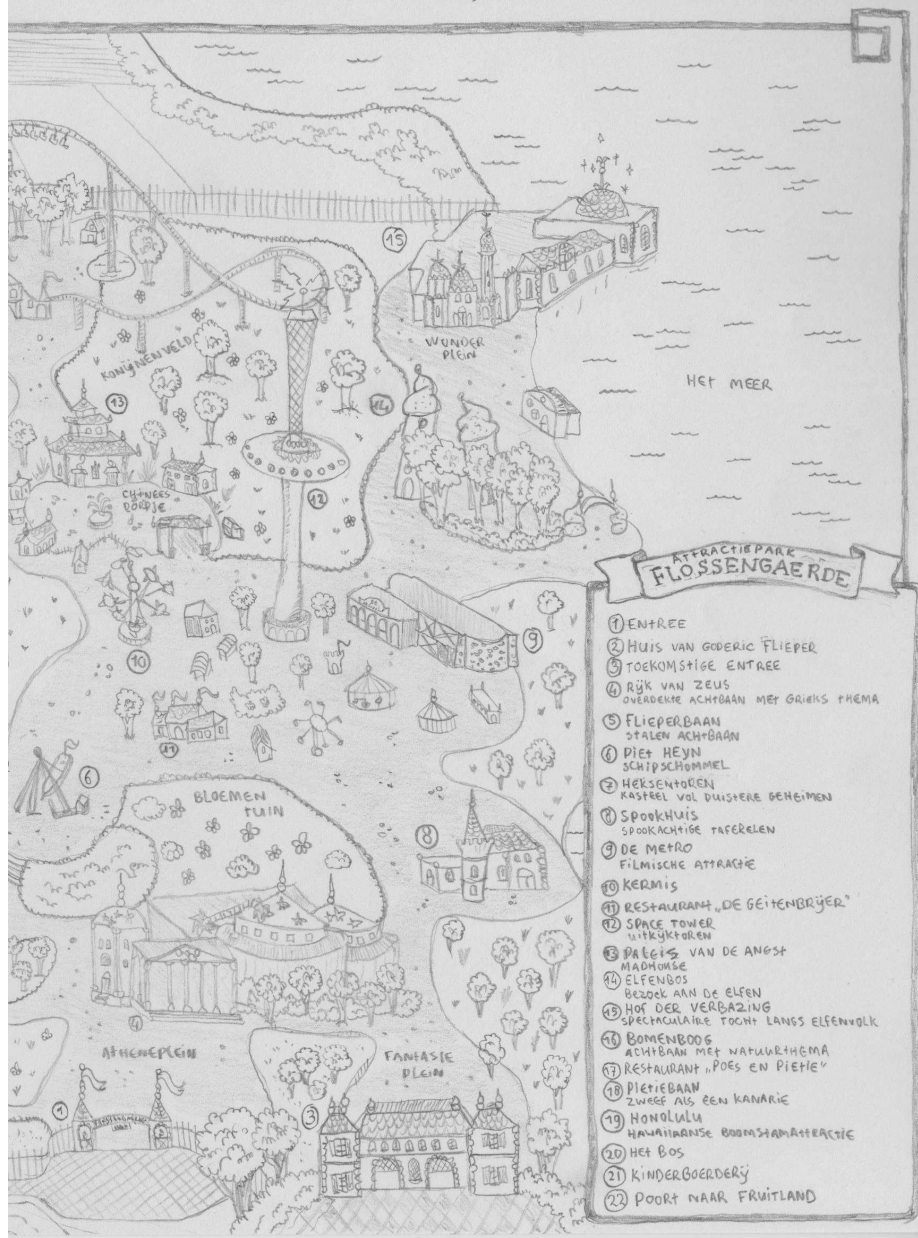
Definitie: park met allerlei attracties, zoals

achtbanen, zwembaden, enz.

Synoniem: lunapark.

*Van Dale Groot woordenboek van de Nederlandse taal,
veertiende herziene uitgave.
Utrecht / Antwerpen, 2005.*

ATRACTIEPARK
FLOSSENGARDE

- ① ENTREE
- ② HUIS VAN GODERIC FLEIPER
- ③ TOEKOMSTIGE ENTREE
- ④ RIJK VAN ZEUS
OVERDEKTE ACHTBaan MET GAIKIS THEMA
- ⑤ FLEIPERBAAN
STALEN ACHTBaan
- ⑥ DIET HEYN
SCHIPSCHELL
- ⑦ HEKSENTOREN
KASTEL VOL DUISERE BENGEMEN
- ⑧ SPOOKHUIS
SPOOKCHTIGE TAFERLEN
- ⑨ DE METRO
FILMISCHE ATTRACTIE
- ⑩ KERMISS
- ⑪ RESTAURANT „DE GEITENBRÛYER“
- ⑫ SPACE TOWER
WIKTYTOREN
- ⑬ PARETS VAN DE ANGST
MADONNE
- ⑭ ELFENBOS
BEZOEK AAN DE ELFEN
- ⑮ HOT DER VERBAZING
SPECTACULAIRE TOECHT LANGS ELFENVOLK
- ⑯ BOMENBOOS
ACHTBAAN MET NATUURTHEMA
- ⑰ RESTAURANT „POES EN PIETHE“
- ⑱ PIETIEBAAN
ZWEEF ALS EEN KANARIE
- ⑲ HONOLULU
HAWAIIANSE BOOMSTAMATTRACTIE
- ⑳ HET BOS
- ㉑ KINDERGOEDERDIJ
- ㉒ POORT NAAR FRUITLAND

ATTRACTIEPARKENJARGON:

(Roller)coaster: achtbaan.

Woody: een houten achtbaan.

Indoor coaster: een achtbaan binnen een gebouw.

Dark coaster: een donkere achtbaan binnen een gebouw.

Darkride: een rit langs verschillende (sprookjesachtige) taferelen in een gebouw.

Lifthill: de takelhelling van een achtbaan.

Anti rollback: terugrolbeveiliging van de achtbaantrein op de takelhelling (vaak te herkennen aan het ratelende geluid dat bij veel mensen spanning oproept).

Free fall tower: een vrije val toren.

Inversie: deel van een achtbaan waarin de karretjes korte tijd ondersteboven hangen.

Kurkentrekker: een spiraalvormige koprol van een achtbaan.

Walkthrough: een attractie waar de bezoekers doorheen lopen.

Splash: een plons van een voertuig op een vijver.

Boomstamattractie: een waterattractie met een snel afdalend karretje met splash.

Dive coaster: een achtbaan met een duik van bijna 90 graden.

First drop: eerste afdaling van een achtbaan.

Gondel: hangend karretje in een darkride.

Doombuggy: rijdend stoeltje in een darkride wat kan draaien richting de scènes.

Madhouse: attractie waarbij de illusie gewekt wordt dat men over de kop gaat.

Footers: betonnen blokken waarop de pijlers van de achtbaan rusten.

*Voor **Isa**, omdat je zo sterk en positief bent in deze moeilijke en onzekere periode.*

*Voor **Nada**, voor je eeuwige vrolijkheid en omdat wij samen in juli nog een hele enge achtbaan moeten overwinnen...*

PROLOOG.

Hij werd wakker van een regelmatig, kloppend geluid dat van buiten leek te komen. Alsof er iemand op een ijzeren buis aan het hameren was. Doordringend en bovenal behoorlijk irritant. Het wekte dan ook zeer zeker zijn irritatie en dat was niet zo moeilijk: meneer Goderic Flieper was namelijk zeer snel geïrriteerd.

In zijn droom was hij aan het vliegen geweest door het heelal. En niet zomaar het heelal zoals wij dat kennen, maar een universum heel ver weg. Hij vloog daar rond in zijn paarse vliegende schoteltje, wat hij bij een vliegende schotelhandelaar even na de planeet Acaria gekocht had. Tweedehands weliswaar, want hij was een krent, een vrek en gaf nooit veel geld uit. Een nieuwe vliegende schotel zou er ook niet in gezeten hebben. De erfenis die zijn ouders hem hadden nagelaten was niet bijster groot te noemen. Dat waren pas vrekken geweest, potverdorie! Ze waren schatrijk geweest, maar bijna al hun geld hadden ze na hun dood geschonken aan het lijkenhuis. Hun eigen zoon had niet eens genoeg kunnen opstrijken om een gloednieuwe vliegende schotel te kopen! Toch zat Goderic goed in de slappe was. Een tweedehandsje zoals deze was ook leuk, maar niet wat hij ervan verwacht had. Alhoewel, hij vloog nu toch lekker rond en zag veel van de wereld buiten de wereld. Hij zoefde langs allerlei planeten. Hier en daar zag hij buitenaardse wezens, die hun nijvere arbeid even staakten om hem te begroeten. Hij groette terug door zijn vliegende schotel vrolijk te laten claxonneren. Hoe het mogelijk is dat dit geluid hoorbaar was in de ruimte, is nu even niet van belang. Voorwaarts ging het, de Nevelen van Flossengaerde in. Hij gaf flink gas op de knuppel en door de mist flitsten allerlei sterren voorbij. Hij ging pijlsnel en voelde de G-krachten toenemen alsof hij in een achtbaan zat. Toen hij de mist verliet rees voor hem een enorme planeet op, groen en paars van kleur. Op de wegwijzer die hij tegenkwam stond dat dit planeet Exeto was en dat die zo'n drie uur verderop lag.

Zijn droom ging verder langs planeet Exeto en zijn vriendelijke bewoners. Door naar een volgend avontuur!

De bovengenoemde luide klang was op dat moment in zijn mooie droom verschenen, gevolgd door nog één en nog één...

Wat had dat te beduiden? Wie verstoorde daar de droom van Goderic Flieper? Wat was dat voor helse ketelherrie?

Goderic werd wakker en kwam terug in het heden. De beelden van nu werden van vaag tot nog vager tot helder. Het gelige plafond, de afgebladderde muren en het groezelige bed waarin onze hoofdpersoon lag. Hij zuchtte en zei tegen zichzelf: “Vaarwel, mooie vliegende schotel!”

Kreunend kwam hij overeind, de last van de wereld met zich mee torsend en gooide zijn witte knoken van benen over de rand. Het metalen geklang ging onverminderd door. Verdomme, waren ze hier nu net achter zijn huis met een bouwproject gestart? Daar wist hij niets van! Als dat waar was, dan zou de gemeente de zijne zijn!

De zon scheen achter de vette gordijnen en Goderic stond op om door een kier van het gordijn te gluren. Vermoeid zette hij enkele passen, het was pas half twaalf 's morgens natuurlijk. Hij tastte naar de gordijnen en trok het rechter exemplaar iets naar opzij om een blik naar buiten te werpen. Wat hij toen zag overwon zijn stoutste vermoedens en tevens ook zijn woede. Die maakte meteen plaats voor verbazing toen hij constateerde wat er in zijn achtertuin gebouwd werd:

Een ronde, paarse paal, met grote bouten vastgezet op een betonnen blok die lag waar eerst zijn haveloze terrasje was geweest. De paal was een meter of vijftien hoog schatte hij en bovenaan zaten bevestigingspunten voor... Tja, voor wat eigenlijk?

Er zouden zeer zeker nog diverse palen in zijn tuin komen te staan, want in een halve cirkel waren meerdere betonnen blokken gegoten. Bovendien lagen de paarse palen opgeslagen aan de zijkant van zijn huis. Goderic zag de bouwvakker die verantwoordelijk was voor de enorme takkenherrie die al te lang had geduurd. Hij rukte het raampje open en stak zijn slaapdronken kop naar buiten.

“Hee, jij daar beste man!” brulde Goderic naar de bouwvakker. Die keek echter niet op of om, want het lawaai wat hij produceerde was zo krachtig van toon dat zelfs de haan op de kerktoren begon te kraaien. Goderic begreep dat het geen zin had om als een idioot te gaan staan brullen uit het raam. Daarom verdween hij weer naar binnen, waar hij direct op zoek ging naar dingen die hij kon gebruiken om de aandacht te

trekken. Hij vond een paar oude, enorme geluidboxen die hij eens gestolen had uit een kerk. De pastoor vond het namelijk erg belangrijk om iedere week zijn boodschap letterlijk groot te presenteren. Helaas was hij daar minder van gecharmeerd toen hij met één van de dienstmeisjes lag te rampetampen in de sacristie en de microfoon met de boxen nog aanstond. Voor het eerst sinds jaren klonk er een nieuw soort klokgelui door de straten.

Hierop was de arme pastoor in een depressie terecht gekomen en had Goderic via slinkse wijze de boxen uit handen van de depressieve weten te krijgen. Sinds toen was Goderic plotseling eigenaar van twee prachtige boxen, waar hij verder nooit meer iets mee gedaan had. Hij nam het begrip “het bezit van de zaak is het eind van het vermaak” altijd erg letterlijk. De pastoor overigens had als bijnaam “De zwaarmoedige” gekregen, ook refererend naar zijn zware zaakje waarmee hij zoveel lol had gehad met de dienstmeid.

Hoe dan ook, de boxen kwamen tevoorschijn, samen met een gouden glittermicrofoon die hij van een circusmeisje had gejat nadat hij haar had omgekocht voor tien taarten, vijf appels en een eitje. Met een plug, die hij weer gestolen had van een klusjesman op doorreis naar Honolulu, sloot hij de microfoon aan. Hij stopte de stekker in het stopcontact, deed het raam weer open en schoof de boxen er voor. Het gehamer en geklop bleven voortduren en hij was het nu meer dan zat aan het worden. Hij was altijd goed geweest in imitaties, zodoende bootste hij het geluid zo goed als mogelijk na. Dit klonk nu echter nog harder en de haan op de kerktoeren vloog van het dak. Het gehamer buiten verstilde echter ook meteen. De bouwvakker keek verstrooid in de richting van het open raam.

“Zo”, brulde Goderic, “nu even onder ons, makker! Wie ben je en wat doe je in mijn tuin? Wat hebben die malle parse palen te beduiden?”

De bouwvakker keek om zich heen, draaide een sigaretje, bromde even en antwoordde toen: “Wat we aan het doen zijn? Dat lijkt me duidelijk, wij bouwen de achtbaan!”

Goderic was perplex. De achtbaan? Hij wist dat hij soms uit pesterij allerlei gekke dingen bestelde (en het dan niet betaalde maar retourneerde vanwege gebreken (die hij er zelf aan toevoegde)), maar

een achtbaan? Dat kon hij zich niet herinneren.

“De achtbaan?” brulde hij toen maar terug, “Ik heb helemaal geen achtbaan besteld, dat is echt lariekoek, beste man!”

De bouwvakker had geen zin in deze onzin en ging door met zijn werk.

“Stop daar onmiddellijk mee en maak dat u weg komt uit mijn tuin!” brulde Goderic weer.

“Houd uw mond, vriend,” riep de bouwvakker terug en hij wees dreigend in de richting van de tierende man in het open raam, “want dit is nog maar het begin. De andere attracties zijn al onderweg!”

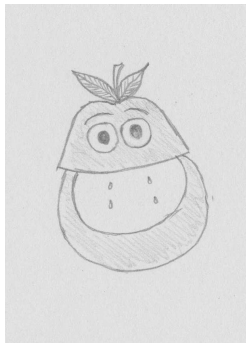
Attracties? Wat zat hij nu weer te zemelen?

“Welke attracties?” gilte Goderic door zijn achtertuin. Het hele dorp kon waarschijnlijk meegenieten.

“De attracties voor het pretpark wat wij hier in uw tuin aan het bouwen zijn!” riep de bouwvakker terug. “Het wordt groot, het wordt mooi en het wordt sprookjesachtig. En dit wordt een enorme paars-gele achtbaan, of u dat nu leuk vindt of niet!”

Klaar, punt uit. Goderic had het nakijken, want om één of andere reden werd er onherroepelijk een pretpark in zijn achtertuin gebouwd...

DEEL I:

BOUW

HOOFDSTUK I: EEN ECHTE VIJAND.

Dit is hoogstwaarschijnlijk het meest bizarre verhaal dat u ooit zult lezen.

Ik zou kunnen beginnen met een saaie omschrijving van het dorpje waar ons verhaal zich af gaat spelen. Dat doe ik bewust niet, beste lezers, want wie is er geïnteresseerd in de omschrijving van een doorsnee dorp, met een doorsnee dorpsstraat, een doorsnee winkelcentrum en een doorsnee gemeentehuis? Berg den Briel was de doorsnee naam van het dorp en het dorp kende de doorsnee hoogtepunten zoals de jaarmarkt en de doorsnee problemen zoals lichte criminaliteit. Het enige wat niet zo doorsnee was in dit dorp is wat u verder zult lezen in dit boek. Want voor Berg den Briel stond een uitzonderlijk lot te wachten wat alle sociale (en eventueel asociale) leven in het dorp drastisch zou gaan verstoren. Leest u mee? Waarschijnlijk wel, anders zou u deze tekst niet gelezen hebben.

Hij zat tegenover de gemeenteambtenaar (die volgens het gouden embleempje op het bureau Josephus Kluwer heette) in het ouderwets uitzierende gemeentehuis. De ambtenaar speelde zenuwachtig met een elastiekje, want hij had heel goed door wie er tegenover hem zat. Goderic Flieper was een beroemdheid in de omgeving. Hij was al heel vaak bij de gemeente komen klagen over allerlei onbenulligheden. Maar helaas had meneer Flieper deze middag geen onbenulligheid te vermelden, maar een zware kwestie: In de tuin van meneer Flieper werd van de ene op de andere dag een pretpark gebouwd en daar was meneer Flieper op zijn zachtst gezegd niet zo blij mee.

“Waar het om gaat,” begon de lelijke gemeenteambtenaar nerveus terwijl hij een flinke ruk gaf aan het elastiekje, “wij van de gemeente moeten eerlijk toegeven dat we geen idee hebben waar die bouwaanvraag vandaan gekomen is. Het is voor ons volledig een verrassing, net als voor u.”

“U wilt dus nu beweren, beste man, dat u geen idee heeft wie en waarom dat pretpark in mijn tuin gebouwd wordt?” Goderic voelde de irritatie stijgen. Hij gooide zijn benen woest over elkaar en streek zijn zwarte jasje recht. Ondanks dat hij een afschuwelijke vent was en een verslonsd

huis bewoonde zag hij er altijd onberispelijk uit. Wat ouderwets gekleed, maar altijd netjes.

“Inderdaad meneer Flieper, u moet weten dat de gemeente helaas niet alle kleine vergrijpen in de gaten kan houden.”

“Ik zou het bouwen van een compleet attractiepark geen klein vergrijp willen noemen en als u nog langer wilt genieten van uw elastiekje, dan zou ik er maar voor zorgen dat er iets aan gedaan wordt. Anders ram ik dat elastiekje zo hard door uw strot dat het er aan de achterkant weer uit komt.”

Goderic was een man die dit soort dingen met een ijzige kalmte kon zeggen. Niet erg aardig nee. Hij was me er eentje. De gemeenteambtenaar keek nu erg bang om zich heen.

“Kijk maar niet om u heen voor hulp, want er is toch geen kip te bekennen hier,” zei Goderic nog steeds kalm. “Vertelt u me liever wat u aan deze zaak wenst te gaan doen.”

“We... we kunnen er natuurlijk altijd een onderzoek naar instellen, meneer,” zei Kluwer die beefde van angst. “Iemand die wat onderzoek kan verrichten op de bouwplaats!”

Goderic had de man onafgebroken aangestaard met zijn helblauwe ogen die koud vuur leken te spugen achter zijn vierkante brilletje.

“Bureaucratische kolder,” zei hij, weer op de bekende ijzige toon en hij stond op. Zijn schaduw viel over het bureau van de angstige Kluwer die geen andere uitweg zag dan zich half onder het blad te verstoppen. Hij stootte daarbij wel zijn hoofd tegen de bureaustoel.

“Kijk,” zei Goderic terwijl hij zijn lange vingers in de zijkanten van het bureaublad klauwden en er zodoende uitzag als een reusachtige spin, “Ik begrijp heel goed dat er allerlei onderzoeken en gesprekken nodig zijn, zoals dat met alles gebeurt in dit land voor er eens iets verandert. Maar u kunt er zeker van zijn dat ik werk ga maken van deze zaak en de schuldige in de kraag zal vatten, met of zonder uw hulp. U bent incompetent voor een zaak als deze begrijp ik.”

Het enige wat er van Josephus Kluwer nog te zien was, was zijn trillende kale hoofd en twee bange ogen achter een dikke bril die naar de groteske verschijning van Goderic boven hem keken.

“Jullie bouwen een belachelijk pretpark in mijn achtertuin. Er is geen

bouwaanvraag en geen aannemer. Er is niets bekend van een eventuele opdrachtgever. Hoe zou u het vinden als er plotseling een achtbaan voor uw achterdeur gebouwd zou worden?”

“Ik... ik zou meteen mijn biezen pakken en vertrekken,” piepte Kluwer met een klein stemmetje.

Goderic keek even star voor zich uit en begreep ineens waarom het ging... Er werd helemaal geen pretpark in zijn tuin gebouwd, niet echt tenminste. Dit was na vele jaren van wederkerige vijandschap tussen hem en de gemeente dé manier om hem te verjagen uit zijn huis. Ze wilden hem weg hebben, dat was duidelijk.

Goderic pakte de gouden vulpen die op het bureau lag en smeedt deze met flinke kracht recht op de kaart van het dorp. Zacht trillend bleef de pen in de muur steken als een pijl in een dartbord.

“Jullie hebben het heel mooi gespeeld,” zei hij met een stem die trilde van woede, “maar niet goed genoeg. Ik weet dat ik de minst respectabele burger ben van dit dorp, maar ook ik heb recht van leven. Ik laat me niet uit mijn huis verjagen door het stelletje malloten dat zich de arm der wet noemt. Mijn huis is mijn huis, pretpark of geen pretpark. Jullie plannetje is mislukt, beste man, want ik blijf in mijn huis wonen. En aangezien het mijn huis is en mijn tuin, is het dus ook mijn pretpark. U begrijpt natuurlijk ook wel dat een pretpark veel geld op kan leveren!”

De arme gemeenteambtenaar had niet gedacht dat de mening van Goderic zo snel om kon slaan. Eerst wilde hij niets van het pretpark weten en nu wilde hij er geld mee gaan verdienen? Maar dat was niet de bedoeling! Wie er ook achter de bouw van dit pretpark zat, Flieper mocht er hoe dan ook géén profijt van hebben! Hij zette zich over zijn angst heen en kwam onder zijn bureau vandaan.

“Meneer Flieper, een pretpark kan geen particulier bezit zijn! Het is van de gemeente en de aandeelhouders en u wordt verzocht uw huis te verlaten!”

“Dacht u dat werkelijk? Niemand weet waar dit park vandaan komt, maar toch zouden er aandeelhouders in het spel zijn? Nee beste man, weer een manier om mij in diskrediet te brengen! Er zijn genoeg voorbeelden van particuliere pretparken in de wereld. En ik ben toevallig zo'n vreemde snuiter die een pretpark in zijn tuin laat bouwen!”

“Gelul!” brulde Kluwer die rood werd van kwaadheid, “eerst komt u hier op hoge poten om ons te betichten van illegale bouw! En dan plotseling accepteert u het, zodat u de gemeente een hak kunt zetten!”

“Ik hou ontzettend van pretparken,” sneerde Goderic. “Pretparken zijn mijn hobby. En als ervaren hobbyist leek het me een goed idee er één in mijn achtertuin te laten bouwen. Nu komt echter het mooiste: Ik hoef er geen cent aan uit te geven, want het wordt al gedaan! Zomaar ineens, hoe vindt u dat? En als het straks open gaat, zal ik er goud geld aan verdienen. En jullie, armzalige gemeente, krijgen er geen cent van! Niks, noppes, nada!”

“Dit doet u alleen maar om ons te sarren, weer één van uw achterbakse trucs! U haat dat pretpark, u bent er woest om, dat heeft u net zelf gezegd. U bent naar mij gekomen om u te beklagen en ineens staat u er wél achter”

“Inderdaad, u heeft me laten inzien dat ik de dingen van de positieve kant moet bekijken. Hartelijk dank daarvoor. Goed, nu nog een naam. Weet u misschien iets? “Gemeentepark” lijkt me wat teveel eer voor u, meent u niet?”

Josephus Kluwer voelde zijn woede stijgen tot enorme hoogten, maar wat kon hij doen? Het pretpark laten slopen? Maar dat kon niet, want niemand wist wie het bouwde, dus kon er ook geen verantwoordelijke gezocht worden die hij kon aanklagen. En op grond waarvan kon hij het laten slopen? Meneer Flieper kon in zijn tuin doen wat hij wilde.

“Ik ga er maar eens vandoor,” onderbrak Goderic de gespannen stilte. “Ik ga eens kijken hoe de zaken er voor staan in mijn pretpark. U bent bij de opening natuurlijk van harte welkom. Goedemiddag!”

Goderic zette zijn zwarte hoed op en rechte zijn kraag. Kaarsrecht en fier liep hij naar de deur van het kantoor en opende die voor hij zich nog eenmaal omdraaide. Hij zei:

“Beste man, ik zou maar eens wat doen aan die haargrens van u. Als u zich zo boos maakt ziet u eruit als een lichtbaken en we willen toch niet dat er ineens een vliegtuig op uw donder landt, wel?”

Akelig langzaam trok hij de krakende deur achter zich dicht, Kluwer in onzekerheid over zijn haargrens achterlatend. Die wist niet wat hij moest doen, maar hij was zijn angst voor Goderic behoorlijk kwijtgeraakt. Hij

voelde nu niets dan woede en vernedering. Wie o wie liet dit pretpark bouwen? En hoe kon hij dat verhinderen? Hoe kon hij Goderic zo dwarszitten dat hij regelrecht uit het dorp zou opbokken? Hij wist het niet, maar hij wist wel dat hij een nieuwe taak had: Hij zou Goderic en zijn ambetante pretpark helemaal de grond in gaan boren, al was dat het laatste wat hij zou doen met zijn leven. Hij rende naar het raam, rukte het open en zag nog net hoe Goderic de straat overstak en op een haar na gemist werd door een stadsbus. Verdomme, dit zou wel het ultieme geluk zijn geweest, dat Goderic nu voor zijn ogen zo plat als een dubbeltje gereden werd. Maar helaas. De agressieve gemeenteambtenaar brulde met gebalde vuist:

“Goderic Flieper, zowaar ik Josephus Kluwer heet, ik zal niet rusten tot er helemaal niets meer van u en uw pretpark over is! Wacht maar, ik volg u waar u ook gaat en maak mijn taak u te gronde te richten helemaal af!” Alsof het niet dramatisch genoeg was rolden er op dat moment enkele donderslagen en bliksemschichten over het dorp. De krankzinnige man in het raam lachte morbide en gilte daarna alles bij elkaar omdat hij het raam zo hard sloot dat hij met zijn vingers tussen het kozijn kwam. Goderic Flieper echter trok zich niets van de hele scène aan en liep rustig door terug naar zijn huis en zijn pretpark. Het feit dat hij nu een echte vijand had deed hem niet zo veel. Hij kon hem geen zak schelen dat hij iemand tegen zich had, diegene mocht altijd zijn pretpark binnen zolang hij maar betaalde. Goderic was de kwaadste niet...

Kluwer hield zijn gekneusde vingers onder de kraan. Wel vijftien minuten, want dat hij eens gelezen in een EHBO boek. Daarna bedacht hij wat hij toch kon verzinnen om Goderic dwars te gaan zitten. Jarenlang had hij zijn beledigingen moeten slikken, jarenlang had hij alle vernederingen moeten ondergaan. Maar nu was het afgelopen. Hij zou de ergste vijand van Goderic worden en zo heeft dit verhaal meteen een vijand, want anders is er natuurlijk geen hol meer aan.

Kluwer ijsbeerde door zijn kantoor. Een kleine, dikke, kale man met een jampotbril. Wat moest hij doen, wat moest hij doen? Aha, hij wist het plotseling! Hij had een geniaal idee wat tot de ondergang van het pretpark zou kunnen leiden! Als Goderic ergens een hekel aan had, dan was het wel aan verwarrende aangelegenheden. Dus was verwarring

stichten in het pretpark de oplossing voor het probleem! Hij wist nog niet hoe, maar hij zou eerst een spion het park in sturen om na te gaan hoe hij Flieper het beste kon dwarszitten. Hij graaide naar zijn mobiele telefoon en wilde een nummer intikken. Met gekneusde vingers was dat echter niet zo simpel, dus deed hij het met zijn andere hand. Hij ging iemand bellen die voor hem kon gaan spioneren.

Hij hoorde de telefoon een aantal keren overgaan, tot er toch opgenomen werd. Gelukkig, want Kluwer begon bijna zijn geduld te verliezen.

“Hallo,” zei hij meteen voordat de ander iets kon zeggen, “met mij. Ik heb een opdracht voor je”

De donder en bliksem rolden weer dreigend over het dorpje...

Goderic liep neuriënd over de stoep naar zijn huis. Onder de bomen was het lekker koel, want het was drukkend weer met hier en daar een donderslag. Hij was in een opperbest humeur. Dat had hij nooit gedacht, want zijn intentie was geweest om ervoor te zorgen dat het pretpark niet verder afgebouwd werd. Maar nu hij erachter gekomen was dat hij met dat pretpark de gemeente een afschuwelijke hak kon zetten, lagen de zaken plotseling toch heel anders. Want hij zou veel geld gaan verdienen met het pretpark en de gemeente zou treurig toekijken hoe hij de grootste financiële speler van de regio zou zijn. De gemeente kreeg lekker geen cent. Zij zaten al in financiële nood, zoals tegenwoordig zoveel gemeenten en een pretpark als dit zou hun redding kunnen zijn. Maar dat leuke feestje ging mooi niet door. Genietend dacht Goderic wat hij allemaal zou kunnen doen met zijn pretpark. Hij zou er een hotel kunnen gaan bouwen. Nog een zwembad misschien? Als hij genoeg geld verdiende zou hij meer attracties kunnen bouwen! Hij zou een wereldspeler in attractieparkenland kunnen worden! Maar hij wist alleen niet welke attracties er op dit moment gebouwd werden. Hij had alleen maar de delen voor de paars-gele achtbaan gezien en een pretpark met alleen een achtbaan was geen pretpark maar gewoon een bedrieglijke klerezooi. Hij besloot dat hij het straks aan de bouwvakkers zou gaan vragen. Per slot van rekening hadden zij toch wel de bouwtekeningen? Misschien kon hij een attractie laten bouwen die vanuit het gemeentehuis pontificaal te zien zou zijn, als opwarmertje voor het vele plezier dat zou

gaan komen. Dan wisten de gemeenteambtenaren ook waar ze moesten zijn.

Zo denkend liep hij verder en kwam hij aan bij zijn huis. De footers voor een bocht van de achtbaan waren nu bijna allemaal gestort en de bouwvakkers waren nu bezig om de paarse supports met grote schroeven vast te zetten. De bocht liep direct langs het slaapkamerraam van Flieper, wat hij ineens niet zo erg meer vond.

Achterdochtig keek de bouwvakker die Flieper vanmorgen nog had staat uitschelden zijn richting uit en wilde net weglopen voor een pauze, toen Flieper hem bij zich riep.

“Beste man,” zei Goderic hartelijk terwijl hij hem de hand schudde, “dit is de mooiste dag van mijn leven. Vanmorgen was ik een beetje kortaangebonden, maar ik schrok van de situatie. Nu is het me duidelijk en kunt u uw gang gaan. Bouw dit pretpark in al zijn pracht en praal en zorg maar dat het snel af is. Er zijn een aantal mensen op het gemeentehuis die al aangegeven hebben graag mijn gast te willen zijn. Hebt u trouwens de bouwtekeningen van de attracties? Ik zou deze graag zien en het een en ander met u door willen nemen!”

Dat deden ze en de bouw ging gestaag verder...

HOOFDSTUK II: VREEMDE SNUITERS.

Goderic werd vrolijker wakker dan de dag daarvoor. Hij had geen gekke dromen over buitenaardse wezens meer gehad. Het gehamer en geklop buiten klonken hem nu als muziek in de oren. Zo te horen vorderde de bouw van zijn prachtige pretpark nu gestaag. Het was nog steeds niet duidelijk waarom het in zijn tuin gebouwd werd. Maar goed, sommige dingen worden nu eenmaal nooit duidelijk. Wat hij wel wist was dat het pretpark volgens hemzelf gebouwd werd om hem te irriteren en hem zijn huis uit te krijgen. Dat was jammer genoeg mislukt, want Goderic had ineens de financiële voordelen ingezien van het project. Bovendien had de man zijn hele leven lang nog niet één dag gewerkt en dat werd nu toch wel eens tijd. Hij was per slot van rekening al 68 jaar. Dus had hij de pensioenleeftijd allang gehaald en daar was hij trots op. Temeer omdat hij dus nog nooit had hoeven werken, hetgeen hij zag als een record.

Hij zetten zijn poten buiten zijn bed en rechte zijn oude rug. Dat kraakte behoorlijk, maar wat verwacht je dan van een oude man? Hij stond op en wankelde naar het raam. Net als de dag daarvoor deed hij het smerige gordijn open, maar nu met een beter humeur. Tot zijn verbazing zag hij dat de grote bocht van de achtbaan die net voor zijn raam langs liep klaar was. Een eind verderop aan de linkerkant werden de betonnen footers gestort om de lifthill van de achtbaan te bouwen. Op de bouwtekeningen had Goderic gezien dat het hoogste punt een meter of twintig zou worden en dat de baan geen loopings bevatte. Dat gaf niets, want er kwam nog een tweede achtbaan aan de andere kant van het park. Als hij straks veel geld verdiende zou hij nog grotere achtbanen aankopen.

Verder stonden er ook een aantal andere zeer bijzondere zaken op het programma. Zo zou er in het bosje net achter de achtbaan, aan de oever van het meer, een groot spookhuis gebouwd gaan worden. Niet zo een met karretjes, maar een waar de bezoekers doorheen moesten wandelen, een soort lunapark. Voor het spookhuis langs liep een pad, dwars door het bos en daar zou een kleinschalig elfenrijk gebouwd worden. Overal in de bomen zouden elfen verschijnen en de bezoekers zouden hun ogen uit kijken. Aan het eind van dit pad kwam een schipschommel en een

grote overdekte achtbaan. En helemaal aan de uiterste oever van het meer zou een zestig meter hoge uitkijktoren verschijnen. Met deze uitkijktoren was Flieper erg ingenomen, omdat deze tot in de wijde omtrek te zien zou zijn. Dus ook vanuit het alom gewaardeerde gemeentehuis. Flieper hoopte vooral dat meneer Kluwer de uitkijktoren goed in het oog had, zodat de man iedere dag geïrriteerd zou worden door zijn uitzicht. Het bewijs dat Flieper slimmer was dan die hele gemeentekliek!

Als laatste van de grote attracties zou er links van de uitkijktoren een uitgebreid gethematiseerde wildwaterbaan verrijzen, met boomstam-achtige bootjes die de woelige baren zouden trotseren. De twee lifthills van deze attractie zouden zo'n vijftwintig meter hoog worden en boven de boomtoppen te zien zijn. En dus ook weer vanuit de kantoren van het gemeentehuis. Hopelijk hielden de gasten die de wildwaterbaan straks zouden bezoeken zich niet teveel in en zouden ze bovenaan de lift lekker gaan gillen en krijsen van de pret. Liefst zo hard dat het tot in het gemeentehuis te horen zou zijn. De bouwtekeningen, evenals alles wat er op de bouwplaats gebeurde, waren ook zomaar uit het niets verschenen, maar lieten goed zien hoe het pretpark er binnenkort uit zou komen te zien. Het strekte zich langgerekt langs het meer uit en er bleef nog ruimte zat over om te groeien.

Het enige deel van het park wat Goderic zelf tot in detail uitgedacht was, was de entree. Weliswaar nog niet op papier, maar daar zou hij spoedig aan beginnen. De entree zou een replica worden van het gemeentehuis, ter ere van al de klerken die zo goed voor het dorp zorgden. De poort in het midden was een prachtige ingang naar Fliepers wereld vol pret. Flieper had bedacht dat zijn pretpark attractiepark "Flossengaerde" zou gaan heten, een heel deftige naam wat voor niets anders stond dan een verbastering van de Latijnse benaming voor bloementuin, hetgeen symbool stond voor het feit dat het pretpark in zijn achtertuin gebouwd werd. En de gemeente? Die konden van hem een dikke vinger krijgen, want zijn pretpark werd economisch de meest belangrijke speler van het hele dorp Berg den Briel.

Zo in zichzelf denkend en gniffelend liep hij de trap af die in de donkere woonkamer terecht kwam. Een klein, stenen afstapje bracht hem in de

keuken die erg gedateerd was. Het aanrecht was van graniet, de meubels van donker hout. Alles straalde somberheid en chagrijn uit en het paste dus helemaal bij meneer Flieper.

Net toen hij aan een heerlijk schaaltje zure karnemelkse gortepap met cichorei koffie zat ging de zware koperen bel bij de voordeur. Flieper haatte het om vroeg in de morgen (of in zijn geval het begin van de middag) gestoord te worden en legde geërgerd zijn krant neer. Die krant was overigens van de vorige dag, want Flieper gaf zo weinig mogelijk geld uit en haalde zijn kranten altijd uit de vuilnisbak van buurtgenoten.

Hij stond op om naar de voordeur in de kleine hal te strompelen. Zijn lange magere gestalte, zijn stijl achterovergekamde zwarte haar, zijn haakneus en zijn overwegend zwarte kledij maakten hem net een begrafenisondernemer. Morbide detail was dat het raampje in de voordeur de vorm had van een grafkist.

Hij zette zijn kleine brilletje recht en opende het grafkistenraampje. Hij zag niemand staan en gluurde achterdochtig heen en weer. Wat was dit voor iets verdachts?

“Wie is daar,” kraste hij en voelde een onbehaaglijk gevoel opkomen. Hij hield er niet van om ongewenste bezoekers te ontvangen. Eigenlijk hield hij helemaal niet van bezoek.

Na nog eens naar links en naar rechts getuurd te hebben smakte hij met een klap het raampje dicht. Eigenlijk interesseerde het hem geen ene moer wie er voor zijn deur stond; diegene kwam er toch niet in. Hij ademde even diep in en uit om tot rust te komen, alvorens terug te keren naar zijn keukentje om de rest van de gortepap te verorberen.

Hij sloeg net de pagina met overlijdensberichten op, toen de bel opnieuw klonk.

“Wel verdomme,” snauwde Goderic, “nu moet het afgelopen zijn!”

Hij stond woest op, liep naar de bijkeuken en haalde daar uit de hoek een enorme bazooka die nog in de Tweede Wereldoorlog dienst had gedaan aan de kant van de Amerikanen. Hij was met losse flodders geladen en bedoeld om ongewenste bezoekers angst aan te jagen. Met wat moeite hees hij het wapen op zijn schouder, daarna liep hij er wankelend mee naar de deur. Met zijn vrije hand rukte hij het raampje open, stak de loop naar buiten en vuurde. De knal was tot in de wijde omtrek te horen en

door de terugslag vloog Goderic tegen de muur. Het wapen belandde op zijn borst en benam hem even de adem. In de optrekkende rookpluim was te zien dat het grafkistraampje half uit de sponning getrild was. Flieper gooide het wapen in de hoek, stond moeizaam op en klauwde zijn lange vingers in het kozijntje. Hij drukte zijn kop door het raampje en keek wie hij tot slachtoffer had weten te maken. Er was niemand te zien.

“Luister!” brulde hij tegen het niemandsland. “Wie er ook aan mijn deur verschenen is: diegene komt er niet in! Laat me met rust of het zal je berouwen!”

De buurt waarin hij woonde was al jaren gewend aan dit soort uitbarstingen, compleet met het geluid van de losse flodders van de bazooka. De bewoners besteedden er geen aandacht meer aan.

Flieper kreeg dus geen reactie en wrong zich weer uit het kozijntje toen hij toch een vreemd soort geklapper hoorde. Was dat een specht? Een loszittend kunstgebit wellicht? Hij tuurde inspannend naar het raampje, van waar het geklapper leek te komen. Goderic knakte met zijn vingers, aarzelde even, maar rukte toen met een ferme beweging de voordeur open. Op de veranda, in de optrekkende rookpluimen van de losse flodder, zat een kleine man ineengedoken op de half vergane deurmat. Hij had zijn armen om zich heen geslagen en bewoog op en neer als een kegel. Op zijn kleine ronde hoofd droeg hij een leren, bruine pilotenmuts met van die flappen aan de zijkant. Hij klapperde met zijn tanden en keek Goderic strak en doodsbang aan met grote ogen.

“Wel, beste man,” begon Goderic, “wat kan ik voor u doen? Bent u van het vreemdelingenlegioen of bent u een vreemd soort colporteur?”

De kleine man bleef op en neer deinen, daarbij zijn blik niet van Goderic afwendend.

“Gaat u nog praten, of wilt u eerst de zolen van mijn schoenen van heel dichtbij zien voor u iets zegt?” vroeg Goderic dreigend en hij kwam langzaam naar voren. De man bleef heen en weer bewegen, met zijn ogen strak op Goderic gericht.

Vreemd, dacht Goderic, meestal worden mensen enorm angstig als ik zo op ze af kom, maar deze kerel hier blijft gewoon zitten!

“Wel dan, man die opgerold is als een balletje, als ik verder toch niets

voor u kan betekenen, dan wens ik nu dat u mijn veranda verlaat en de bus neemt naar een plaats waar ik u nooit meer hoef te zien!”

Goderic draaide zich om en wilde de voordeur dichtslaan, toen de man ineens piepte: “Ik heb hoogtevrees!”

Goderic bleef staan en draaide zich dreigend om. Wat voor een idioterie was dit nu weer zeg? Komt hier een vreemd mannetje op de veranda liggen rollen die enkel zegt dat hij hoogtevrees heeft?

“Luister,” zei hij, “voor dit soort grappen is het nu echt te vroeg. Sta op en maak dat u weg komt, voor ik de politie bel! En hou op met dat geschommel!”

De kleine man was nog heviger gaan schommelen en leek net de slinger van een klok. Alleen het getik ontbrak eraan, maar het klappertanden kwam behoorlijk in de buurt.

“Nee,” riep de man, “ik heb hoogtevrees, begrijpt u dat dan toch!”

Goderic was het nu meer dan zat. Hij stormde op de man af, pakte hem bij zijn kladden en trok hem overeind.

“Sta op, mafklepper, sta op!” bulderde Goderic.

“Nee,” riep de man weer in paniek, “ik kan niet opstaan, want heb al zo'n hoogtevrees! Als ik rechtsta dan ben ik alleen maar hoger!”

Dit ging Goderics petje ver te boven, maar zijn nieuwsgierigheid was ook gewekt. Wat was dit voor vreemde kerel? En waar kwam hij vandaan?

“Goed dan,” zei Goderic terwijl hij op zijn hurken bij de man ging zitten, “ik laat je niet binnen, want ik haat bezoek. Maar laten we hier praten. Wie ben je?”

De man begon wat minder heftig te schommelen en zei: “Ik heet Hubert Maus en ik ben piloot van beroep!”

“Piloot?” herhaalde Goderic, zijn ergernis verbergend, “Maar je hebt hoogtevrees”.

“Ja, dat klopt. Daarom ben ik ontslagen bij de luchtvaartmaatschappij. Ik durfde de lucht niet in, zelfs het vliegtuig zelf vond ik al te hoog. Ook mocht ik de opleiding niet verder afmaken en mocht ik geen test doen om aangenomen te worden voor de opleiding. Vanwege hoogtevrees, snapt u?”

Goderic snapte er geen bal meer van en u als lezer waarschijnlijk ook

niet. Maar haak nu niet af, want het wordt beter.

“Nou,” zei Goderic, “laat ik dan maar meteen zeggen dat uw aanwezigheid hier niet gewenst is. Zoals u ziet ben ik een pretpark aan het bouwen en daarbij kan ik een piloot met hoogtevrees niet gebruiken. Dus tot ziens, beste man!”

“Nee,” riep de man panisch, “laat me niet achter. Ik heb inderdaad te horen gekregen dat u een pretpark aan het bouwen bent. En nu heeft u personeel nodig toch? Ik meld me aan om bij u te komen werken, liefst bij de hoogste achtbaan!”

“De achtbaan is nog niet klaar en personeel heb ik niet nodig. Tenminste geen personeel zoals jij. Dus sodemieter op en laat me met rust!”

“Wie controleert dan de beugels?” riep het mannetje. “En wie drukt op de vrijgeefknop? Wie doet iedere morgen de poorten open en wie sluit ze 's avonds weer? Wie poft de popcorn en wie draait de suikerspin? Wie controleert de vrijkaartjes en wie schrobt de toiletten?”

Hubert Maus wipte hierbij zo heftig op en neer dat de hele veranda trilde.

“Wie zit er bij de EHBO om gewonde kinderknietjes te verzorgen? Wie haalt het groen tussen de tegels vandaan en wast de theedoeken van de restauratie uit? Wie zorgt er voor voldoende bakken ijsjes op een zonnige dag? Wie...”

“Genoeg!” brulde Goderic die het gewauwel van Hubert niet meer aan kon horen.

“Goed, je bent aangenomen, op één voorwaarde: Ga als de sodemieter recht staan, of er gebeurd je wat, hoor je!”

Het onmogelijke gebeurde: Hubert strekte zich uit en was niet langer de bal die hij eerst was. Hij plantte zijn buiten proportioneel grote voeten op de houten planken van de veranda en stond overeind. Hierdoor kon Goderic hem eens goed bekijken. Hubert was heel klein en dik en zijn jas was van hetzelfde bruine leer als zijn pilotenmuts. De pilotenmuts zat met een gesp vast onder zijn dikke kin en zijn broek was blauw-wit geruit. Zijn schoenen waren knalgeel en zijn overhemd paars. Al bij al een zeer vreemde vertoning, maar Goderic begon gewend te raken aan vreemde gebeurtenissen. Eerst het pretpark, toen die maniakale meneer Kluwer en nu dit weer. Wat moest hij nog allemaal meemaken eer hij

vredig kon sterven?

“U kunt pas sterven, meneer,” zei Maus die duidelijk de gedachten van Flieper geraden had, “als u Napels heeft gezien!”

Triomfantelijk verscheen er een grijns op het gezicht van de kleine man. Flieper keek hem niet begrijpend aan.

“Ja, dat zeggen ze toch in de reisgidsen? Voor als u ooit naar Napels wilt reizen. Napels, in Italië!”

“Ik weet waar Napels ligt!” riep Goderic geïrriteerd. Lieve hemel, als dit zo doorging zou hij de kans niet meer krijgen om Napels te zien, maar hier ter plekke aan een tiendubbel hartinfarct sterven!

“Luister goed, Hubert Maus! Je bent bij deze aangenomen om mij te assisteren in mijn pretpark. Maar u moet goed in uw oren knopen dat het pretpark nog gebouwd wordt. Er is nog niets af, behalve die ene bocht van de achtbaan en een halve muur van het spookhuis. Eerst ga jij me helpen om de andere attracties te ontwikkelen en te bouwen. En aangezien ik erg kritisch ben en mijn attracties tot in detail afgewerkt wil hebben, gaat dat nog een flinke klus worden! Dus schiet op en ga aan het werk!”

Maus maakte een sprongetje, van de angstige kleine man was niets meer over.

“Jawel, meneer! Wat moet ik doen?”

“Ga eerst de plees maar eens poetsen, dat lijkt me een goed en laagdrempelig begin!”

Maus keek langs Flieper heen over de bouwput en zag geen enkel toilet.

“Maar meneer, er zijn nog geen toiletten. Hoe kan ik die dan schoonmaken?”

“Begin je nu al met moeilijk doen en je afzetten tegen de baas! Als er geen toiletten zijn, dan bouw je die eerst! En daarna maak je ze grondig schoon, begrepen?”

“Jawel, meneer!” riep Maus en salueerde. Wat een krankzinnig mannetje!

“Hier heb je je boodschappenlijst,” zei Flieper die de eerste de beste oude kassabon uit zijn jaszak tevoorschijn haalde. “Ga ermee naar de bouwmarkt en neem alles mee wat erop staat. Zorg dat je snel terug bent om aan het werk te gaan!”

Maus klakte zijn hakken tegen elkaar en liep op een holletje de veranda af en de straat op waar hij om de hoek uit het zicht verdween.

“Zo,” verzuchtte Flieper, “daar zijn we ook weer vanaf. Als ze er bij de bouwmarkt achter komen dat hij sinaasappels, boter en een fles zure tafelwijn komt halen zullen ze hem vast en zeker oppakken en in een inrichting stoppen!”

Het probleem Maus was even snel opgelost als het verschenen was.

Goderic besloot zijn ronde te maken langs de bouwactiviteiten. Per slot van rekening was hij de baas en moest hij toezicht houden op alles. Het pad langs het meer was nog een grote modderpoel, maar zou al snel bestraat worden met kleine grijze keitjes. Dit alvast in de sfeer van het spookhuis dat er ging komen aan de rechterkant van het pad.

Met zijn handen op zijn rug bekeek hij de bouw van een van de muren van het spookslot. Die was nog lang niet af natuurlijk, maar toch zag Goderic iets wat hem irriteerde. Hij zag namelijk dat één van de bouwvakkers, een man die te goeder trouw was, de muur keurig netjes aan het stuken was. Dat was helemaal niet zoals het hoorde! Een eng spookkasteel met een heel net gestucte muur? Daar moest iets aan gebeuren!

“Beste bouwvakker daar aan de voet van de muur, kunt u even hier komen alstublieft?”

De bouwvakker luisterde geduldig naar de aanwijzingen die meneer Flieper gaf om het spookkasteel echt spookachtig te maken.

Daarna liep Goderic door in de richting van het toekomstige Elfenbos. Dat was een stukje bos waarin grappige elfen kwamen te wonen. De animatronische elfen waren naar Iers voorbeeld gemodelleerd, met groene jasjes en hoedjes en met rood haar. Zij zouden allerlei grappige capriolen uit gaan halen om de bezoekers te vermaken.

Verder had Goderic ook nog plannen voor een klein Chinees themagebied, met daarin een madhouse wat de naam “Paleis van de Angst” zou gaan krijgen. In dit type desoriënterende attracties krijgen bezoekers het gevoel dat zij alle kanten op draaien, behalve de goede.

Zoveel plannen, zoveel fantasie. Flossengaerde zou een aangename oase van ontspanning en rust vormen in de hectische wereld van Berg den

Briel. Hij had al wel bedacht dat hij de grote lawaaierige attracties aan de randen van zijn park zou plaatsen, zodat deze in het gemeentehuis heel goed te horen zouden zijn en hij de geluidsnorm expres ruim zou overschrijden.

Flieper liep door, langs de plek waar over korte tijd de wildwaterbaan zou verrijzen in Hawaïiaans thema. Nu was er alleen nog maar gras, met flink veel onkruid, afgezoomd door een rij bomen. Tussen die bomen zou de tweede grote achtbaan komen en rechts achter de wildwaterbaan kwam de uitkijktoren in een futuristisch thema. Dat zou dan het paradepaardje van het park worden, omdat deze tot in de wijde omtrek te zien zou zijn.

Tussen de bomenrij door waren al betonnen voeten met dranghekken geplaatst, om nieuwsgierige figuren op een flinke afstand te houden. Door de hekken was niets te zien, omdat deze overdekt waren met plastic zeil wat lichtjes wapperde in de wind. Toch was en aan de zijkant van één van de hekken een kleine spleet ontstaan, ten gevolge van een aantal kleine rukwinden die het zeil los hadden doen schieten. En daar viel het oog van Goderic op iets wat hem helemaal niet beviel: Een menselijke gedaante waarvan niet meer te zien was dan een schim stond tussen het losgeraakte plastic de bouwplaats gade te slaan. Een pottenkijker dus! Dat was natuurlijk niet zoals het hoorde en aangezien Goderic zelf wel uitstekend wist hoe het hoorde beende hij in de richting van het hek. Met ferme passen doorkruiste hij het kniehoge onkruid wat hierdoor flink knisperde. De dauwdruppels zorgden voor natte broekspijpen, maar dat kon Goderic geen zier schelen. Hij wilde dat degene die daar aan het hek stond maakte dat hij weg kwam, anders zou hij voor vreemde verrassingen komen te staan!

“Hee daar!” riep Goderic tot de onbekende persoon, “wie bent u en wat doet u aan de grens van mijn pretpark? Het is hier verboden toegang voor onbevoegden!”

De figuur aan het hek stapte onmiddellijk een paar passen naar achteren en was daardoor helemaal niet meer te zien. Goderic had de reet (een andere naam voor kier, sla er de woordenboeken maar op na) bereikt en tuurde erdoorheen met zijn boze ogen. Links en rechts, net zoals hij die

ochtend bij de deur had gedaan en die irritante Maus zijn opwachting had gemaakt. Maar deze keer verschool de persoon zich niet. Die bleef gewoon staan, op een kleine afstand van het hek. En deze keer was het geen man die daar stond, maar een vrouw. Een dame eigenlijk, want ze was behoorlijk ouder. Ze had keurig gekapt, grijs haar. Een rimpelig gezicht, rood gestifte lippen, blauwe oogschaduw en rouge. Gouden oorbellen in de oren en een kleine bril met koperkleurig montuur. Verder droeg ze een zilverkleurig mantelpakje, hakken met pantykousen en een kort jasje met een kraagje van nepbont. Terwijl ze Goderic aankeek schudde haar hoofd wat heen en weer, waardoor haar oorbellen zacht meedeinden.

“Wat is dit?” vroeg Goderic. “Wie bent u en wat doet u aan mijn hek?”

“Mijn naam is Schaar,” zei de vrouw. “Bella Schaar en ik kom u vragen wat de entree kost en waar ik een inkomkaart kan kopen.”

“Het park is nog gesloten,” bromde Goderic nors. Weer een of andere jandoedel die bij hem over de vloer wilde komen.

“Oh,” zei mevrouw Schaar, “maar kunt u me dan zeggen waar de ingang is. Ik wil dolgraag de attracties eens van dichtbij bewonderen.”

Goderic slaakte een zucht van ergernis en zei weer: “Het park is nog gesloten. Maar binnenkort gaat het open en u bent zeer zeker niet de eerste die het mag bezoeken”.

“Dat stelt me teleur, ik had graag die achtbaan daar eens bezocht. Nou ja, volgende keer beter zou ik zeggen!”

Mevrouw Schaar klakte met haar hakjes en maakte rechtsomkeert. Goderic keek haar met argusogen na. Hier hield hij helemaal niet van. De grootste en gevaarlijkste gekken zitten verstopt in een normaal uitzierend lichaam vond hij. Daarom moest hij niets van dit maffe wijf hebben. Nou ja, nu was ze toch weg en Goderic vervolgde zijn ronde door zijn park. Hij liep terug richting zijn huis dat aan de rand lag. De paars-gele achtbaan schoot al goed op, de lifthill was al bijna klaar en de fundering voor het stationnetje was al gestort. Dat zou slechts eenvoudig blijven, want niet alle attracties hoefden uit te blinken in thematisatie. Als de werkmannen in dit gestage tempo doorwerkten zou de achtbaan de eerste attractie zijn die open kon. En dat al binnen een paar weken. Goderic liep terug naar zijn huisje, onder de bocht van de achtbaan door.